

Mine ømme versefødder

Mine ømme versefødder
vandrer snart på sidste vers,
snublet har de over rødder,
siddet fast på langs og tværs,
stukket sig på spidse torne,
skåret sig på skarpe sten,
slået takten, fået ord'ne
til at gå på raske ben!

Blå som pilgrimspusselanker,
snart i kulde, snart i regn,
har de trasket rundt med tanker
om at se en anden egn,
drømt sig til et sted med prosa,
uden vers på vej og sti,
digtets "via dolorosa"
færdigvandret, trådt forbi!

Kæmpet har de mange kampe
til den sidste dråbe blæk,
stridt sig frem trods skrivekrampe,
stemmesvigt og scenseskræk,
nu har de fortjent at slappe,
holde med Sankt Jakob fri,
rytmen må en anden klappe,
som har pen og poesi!

PMB 2022